



BẢN TIN

Ái Hữu GĐPT Vĩnh Nghiêm Hải Ngoại



9909 Waterview Road, Raleigh NC 27615 Phone (919) 272-5020; Email: KimmyNC@CS.com
Web Page: <http://hometown.aol.com/tong57/index.html>

NĂM THÚ 12 - SỐ 95 * PHẬT LỊCH 2546 * NGÀY 15 THÁNG 10 NĂM 2002



BẢN TIN

*Tờ báo hàng tháng của
Ái Hữu GĐPT Vĩnh Nghiêm
Hải Ngoại & Thân Hữu*

*Tâm Diệu – Dương thị Mỹ
phụ trách*

**MỤC LỤC**

Hoa Súng	Trang 1
Quán Niệm	2
Thi Kệ Nhật Dung	3
Tin Tức	4
Đáp Lời Tham Khảo	5
Thư Tín	6
Thơ	8
Lễ Lược trong GĐPT	9
Latma – Diễm Au	10
Thông Báo	12

QUÁN NIỆM

Lạy Đức Bồ Tát Quán Thế Âm, chúng con xin học theo hạnh Ngài, biết lắng tai nghe cho cuộc đời bớt khổ. Ngài là trái tim biết nghe và biết hiểu. Chúng con xin tập nghe với tất cả sự thành khẩn của chúng con. Chúng con xin tập nghe với tâm không thành kiến. Chúng con xin tập ngồi nghe mà không phán xét, không phản ứng. Chúng con nguyện tập ngồi nghe châm chú để có thể hiểu được những điều đang nghe và cả những điều không nói. Chúng con biết chỉ cần lắng nghe thôi, chúng con cũng đã làm vơi bớt rất nhiều khổ đau của kẻ khác rồi. ©

Lạy Đức Văn Thủ Sư Lợi, chúng con xin học theo hạnh Ngài, biết dừng lại nhìn sâu vào lòng sự vật và vào lòng người. Chúng con xin tập nhìn với tất cả sự chú tâm và thành khẩn của chúng con. Chúng con xin tập nhìn với con mắt không thành kiến. Chúng con xin tập nhìn mà không phán xét, không phản ứng. Chúng con nguyện tập nhìn sâu để thấy và để hiểu những gốc rễ của mọi khổ đau, để thấy được tự tánh vô thường và vô ngã của vạn vật. Chúng con xin học theo hạnh Ngài, dùng gươm trí tuệ để đoạn trừ phiền não, giải thoát khổ đau cho chúng con và cho mọi giới. ©

Lạy Đức Bồ Tát Phổ Hiền, chúng con xin học theo hạnh nguyện của Ngài, biết đem con mắt và trái tim đi vào cuộc sống. Chúng con xin nguyện buổi sáng dâng niềm vui cho người, buổi chiều giúp người bớt khổ. Chúng con biết hạnh phúc của người chính là hạnh phúc của mình, và nguyện thực hiện niềm vui trên con đường phụng sự. Chúng con biết mỗi lời nói, mỗi cái nhìn, mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười đều có thể đem lại hạnh phúc cho mình và cho người. Chúng con biết rằng, nếu chúng con siêng năng tu tập, thì tự thân chúng con có thể là một nguồn an lạc bất tuyệt cho những người thân yêu của chúng con và cho cả muôn loài. © ©

Trích “*Nghi Thức Công Phu Tại Gia*”
Quyển “*Nghi Thức Tụng Niệm Toàn Băng Quốc Văn*”

THI KẾ NHẤT DUNG

10- SOI GƯƠNG

*Chánh niệm là dài gương
Gương soi hình tứ đại
Đẹp nhất là tình thương
Và cái nhìn rộng rãi*

Có thể sáng nào bạn cũng soi gương và vì vậy hay sử dụng tấm kính kia làm dài gương chánh niệm. Đẹp hay xấu là do cách nhìn của kẻ kia, có khi mũi cao thì cho là đẹp, có khi da sạm thì cho là dòn. Tuy nhiên an trú trong chánh niệm thì ai cũng trở thành đẹp ra, vì cái đẹp ấy gây an lạc hạnh phúc không những cho ta mà còn cho cả mọi người. Sống thiếu chánh niệm ta dễ trở thành khô khan và máy móc. Nụ cười trầm tĩnh và thương yêu bao giờ cũng đẹp đẽ và thường tạo nên những phép lạ.

Nhờ có cái nhìn rộng rãi, ta trở nên bao dung và có nhiều thương yêu hơn. Sở dĩ cái khuôn mặt của Bụt mà đẹp, đó là vì con mắt và nụ cười trên khuôn mặt ấy. Con mắt nhìn bao dung và nụ cười đầy tính từ bi. **Tứ đại** là những yếu tố phối hợp thành cái mà ta gọi là “vật chất”: đất, nước, hơi nóng và không khí. **Đại** là *māhābhūta*. Trụ Võ viết:

*Cánh hoa là tứ đại
Mà tỏa hương tinh thần
Mắt em là tứ đại
Mà rạng ngời yêu thương*

Tại sao? Tại vì tứ đại không phải là “vật chất”. **Tứ đại** không phải là *vật*, cũng không phải là *tâm*. Tứ đại là hiển hiện của *pháp giới tánh*. Gương chánh niệm nhắc bạn rằng bạn là một biểu hiện của chân như. Hãy mỉm cười đi. Và hãy cười bằng đôi mắt của bạn nữa.

(Trích *Tùng Bướm Nở Hoa Sen*” Thích Nhất Hạnh)

Ông Phật Nằm Ngủ Ở Đây Chăng?

Đó là tựa của 1 bài viết ngắn trong mục Note Book của tuần báo Time số ngày 5-8-02. Bài báo viết :

Khi chế độ Taliban đặt chất nổ phá hủy 2 pho tượng Phật đứng tạc bằng đá từ 1700 năm về trước ở Afghanistan họ đã hủy hoại hết những di sản lâu đời quý giá trong thời kỳ Tiền Hồi Giáo của đất nước họ. Việc làm này đã tạo nên sự phẫn nộ của giới trí thức và các nhà khảo cổ trên toàn Thế Giới. Nhưng không phải thế là không còn gì nữa, một pho tượng Phật thứ ba- Tượng Phật nằm-có thể còn ở đâu đó ngay tai. vùng này, dưới lớp bụi thời gian, cách 2 pho tượng kia không xa. Một du khách người Trung-Hoa ở thế kỷ thứ 7, đã để lại những dòng chữ mô tả pho tượng Phật trong thế nằm nghiêng bên phải bắc ngang tới 650 feet (198 met) -Tượng Phật đứng lớn nhất trong 2 pho Tượng bị phá hủy chỉ cao 180 feet (55 met)- Người ta tin rằng pho tượng nằm, hoặc đã được cố ý chôn dấu khi người Hồi Giáo xâm chiếm xứ này vào thế kỷ thứ 9, hoặc đã bị phủ lên bởi một cơn động đất hay bởi sự sỏi mòn tự nhiên của những đồi đá gần đó. Nhiều nhà khảo cổ hiện đang bàn cãi xem có nên đào tìm pho tượng Phật nằm ở một vùng còn đầy mìn bẫy này không? Có người cho rằng đó là di sản văn hóa quan trọng nên cần được khai quật, nhưng nhiều người lại lo ngại rằng người Hồi Giáo quá khích có thể sẽ lại phá hủy đi như họ đã làm đối với 2 pho tượng kia vào tháng 3-2001.

Nhiều thức giả và nhiều quốc gia bảo trợ làm việc qua Liên Hiệp Quốc đang bàn thảo một mục đích rộng lớn hơn, xây dựng lại nền văn hóa đã tốn vì chiến tranh của Afghanistan, bao gồm việc dựng lại 1 trong 2 pho tượng đã bị phá hủy, công trình này tốn tới 50 triệu dollars . Tìm kiếm pho tượng Phật nằm cũng tốn một phần trong đó. Một nhà khảo cổ Afghanistan than “Chúng tôi đang bị một khoảng trống văn hóa”

Ghi chú : Hai pho tượng đã bị phá hủy chỉ cách nhau 2625 feet (800 met).

Tin Tức

Ngày 29-9-02, như thường lệ, tại tư gia Đại Bàng Ngô Mạnh Thu lại có cuộc vui gặp gỡ ACE Vĩnh Nghiêm. Lần này là cành chim đến từ miền đất lạnh Montreal, Canada. Anh Đoàn Chính và Chị Mộng Hương (cựu thiếu nữ Giác Minh). Nhân chuyến đi hát với phong trào Hưng Ca của anh Đoàn Chính, hai anh chị đã có dịp gặp lại nhiều gương mặt áo lam xưa, sau mấy chục năm xa cách: anh Thu, chị Hằng, anh Đức, anh Tuệ Linh và các anh chị ở Nam Cali.

Santa Ana (Nguyễn Ngân) - Hơn 400 người phần lớn là các đoàn thể Phật Giáo cùng một số hội đồng hương như Quảng Trị, Nha Trang, Huế, Đà Nẵng, Đại Học Văn Hạnh ..v.v.. các đơn vị Gia Đình Phật Tử cùng hơn 60 Chư Tôn Đức Tăng Ni đã về tham dự lễ khánh thọ Hòa Thượng Thích Mãn Giác Hội Chủ Tổng Hội Phật Giáo Việt Nam Tại Hoa Kỳ lúc 4 giờ chiều chủ nhật ngày 29 tháng 9 năm 2002 tại khuôn viên chùa Phổ Đà. Sau khi Trưởng Tâm Hòa Lê Quang Dật và Phúc Thiện Ngũ Duy Thành giới thiệu quan khách, Hòa Thượng Thích Hạnh Đạo, Viện chủ chùa Phổ Đà, trưởng ban tổ chức đã đọc lời chào mừng lễ Khánh Thọ Hòa Thượng Mãn Giác, Thầy đã nhấn mạnh đến nếp sống giản dị, đời sống thanh thoát của một Thiền Sư hòa lẩn trong tinh thần của một thi sĩ, là người đã suốt đời cống hiến tất cả cho Đạo Pháp và Dân Tộc. Ni Sư Thích Nữ Như Ngọc, viên chủ chùa A-Dì Đà, đã tuyên đọc tiểu sử của Hòa Thượng Hội Chủ qua đó người ta biết Hòa Thượng năm nay đã 74 tuổi, sinh ra tại Làng Phượng Lang, Hải Lăng tỉnh Quảng Trị, xuất gia từ nhỏ, đã từng giữ chức vụ đại diện Phật Giáo của 5 tỉnh miền Trung từ năm 53-57 và du học tại Nhật Bản từ năm 1960 tốt nghiệp Tiến Sĩ Triết năm 1965, về nước là giáo sư tại Đại học Văn Khoa Saigon môn Triết học Ấn Độ và Đông Phương đồng thời giảng dạy tại Huế môn Văn Học Đại Cương và Triết Đông. Hòa Thượng nguyên là Khoa trưởng phân khoa Phật Học tại Viện Đại Học Văn Hạnh và nắm giữ Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên, một bộ phận quan trọng trong Giáo Hội Phật Giáo VN Thống Nhất. Tháng 6 năm 1977 Hòa Thượng đã ty nạn bằng thuyền đến Mã Lai, sau đó di Pháp, các nước Châu Âu và cuối cùng định cư tại Hoa Kỳ đầu năm 1998, tại đây Hòa Thượng đã thành lập Tổng Hội Phật Giáo VN tại HK và thực hiện nhiều phương án hoằng pháp rất có kết quả,

nhất là đối với người ngoại quốc. Đặc biệt là người đã từng coi sóc Tổng Vụ Thanh Niên nên Hòa Thượng Mãn Giác là người rất quan tâm và thương yêu tổ chức GĐPT/VN cho nên các anh chị em trong tổ chức này thường hay gọi Hòa Thượng bằng một danh từ rất đơn giản và thân thương là "Thầy" hay "Ôn" mà ít khi sử dụng danh từ Hòa Thượng. Hòa Thượng Mãn Giác cũng đã có rất nhiều tác phẩm Phật Học được xuất bản, đặc biệt là 5 thi phẩm rất nổi tiếng qua bút hiệu Huyền Không. Mà 2 câu thơ đã trở thành biểu tượng của Phật Tử nhất là các Phật Tử tại Hải Ngoại:

*Mái chùa che chở hồn dân tộc
Nếp sông muôn đời của tổ tông.*

Để chính thức đi vào chương trình chúc thọ GĐPT Liên Hoa đã trình bày nhạc phẩm "Mừng Sinh Nhật Thầy" sau đó lần lượt nối tiếp lời chúc mừng của Hòa Thượng Thích Chơn Thành nhiều Chư Tôn Đức đã lên diễn đàn nói lên tình cảm quý mến và kính trọng của mình đối với một người Thầy đã đóng góp nhiều công sức chẳng những cho Đạo Pháp mà cho cả giòng văn chương của Dân Tộc. Với giàn âm thanh tuyệt hảo của ban nhạc L'Mour nhiều ca sĩ chuyên nghiệp như Trọng Nghĩa, Thanh Mai, Kim Anh, Vicky...v.. xoay quanh chương trình văn nghệ nhiều màu sắc của các đơn vị Gia Đình Phật Tử thuộc Miền Quảng Đức đã tạo nên một không khí rất vui tươi trong ngày Khánh Thọ vốn đã được ban tổ chức chuẩn bị kỹ lưỡng theo ý kiến của Hòa Thượng Trưởng ban tổ chức: là càng bớt đi nghi lễ nhiều chừng nào hay chừng ấy. Tất cả đều tới dự trong tinh thần gia đình thân tình nên đâu có sự hiện diện của hơn 60 Chư Tôn Đức và hơn 400 người mà không khí rất thoải mái, người ta không thấy những bộ Ca-sa Đại Lễ, không gian như nhỏ lại, ấm cúng, mọi người đều cảm thấy đây là sự trở về thăm hỏi lẫn nhau của một đại gia đình. Đã từng được tiếp xúc rất nhiều lần với Hòa Thượng Hội Chủ trong các đại lễ Phật Giáo, lần đầu tiên người ta đã thấy Hòa Thượng luôn tươi cười, vui vẻ, đưa tay vẫy chào nhiều người quen khi họ đi ngang qua bàn, thậm chí nhiều khi HT còn kêu to tên của từng người khiến ai nấy rất vui. Trong không khí như thế, ai ai cũng nói là trông Hòa Thượng khỏe mạnh hơn bình thường. Buổi lễ thành công đúng như ban tổ chức dự trù, trong dịp này Ban tổ chức cũng đã cho phát hành một tập sách nhỏ, khoảng 65 trang trình bày rất tao nhã ghi lại những lời chúc mừng của Chư Tôn Giáo Phẩm, của các Ban Hướng Dẫn GĐPT và một ít thơ văn và tiểu sử rút gọn của Hòa Thượng Hội Chủ Tổng Hội Phật Giáo Việt Nam Tại Hoa Kỳ.



THƯ TÍN



Gởi Mai Dung: Tiệm kính Luna, anh Nam nhớ chữ, hơn một lần anh đã đến tiệm kính nhưng nghèo quá nên không giám mua gì hết. Chúc Dung và gia đình luôn an vui. - Anh Nguyễn Đình Nam-

Thư nhân được từ:

- Anh Tâm Lạc – N.V. Thực:

Trong email “Giúp Bản-Tin” (27.9.02) Mỹ cũng đã phải kêu gọi ACE gửi hình để có thể trình bày bìa BT cho đẹp, phong phú hơn(?) đương nhiên những ai đã đọc những lời kêu gọi thiết tha của cô Tâm Diệu cũng phải mến, cảm phục vì tinh thần phục vụ không giới hạn, không hề quan tâm đến sức khỏe cá nhân, đặc biệt hơn hết là . . . cứ lo không biết mình làm như vậy . . . đã được vừa ý mọi người hay chưa(?) . Mô Phật! Theo anh, xin được gộp riêng một vài ý thô thiển:

Điều quan trọng, nên lưu tâm về Nội Dung. Đã gọi là Bản Tin, đương nhiên là cần có những tin tức về sinh hoạt nội bộ AHVN chúng ta. Tuy nhiên, “những huynh trưởng lớp già” vẫn thường muốn biết “nhưng huynh trưởng lớp trẻ” đang sinh hoạt thế nào tại các đơn vị. Các ACE đi trước, lúc nào cũng muốn giúp, truyền lại những kinh nghiệm bản thân cho ACE lớp sau. Đây là một CÁCH, phương thức . . . “nối dài cánh tay” của mình, khi chính “cánh tay” của mình không còn đủ sức như mong muốn. Ý anh muốn gộp ý ở đây là (nếu có thể) Bản Tin nên dành riêng 2 trang giấy để cho mục Thảo Luận. ACE sẽ nêu lên những vấn đề thắc mắc cá nhân về những đề tài như Nghệ Thuật điều khiển, cần đổi mới trong sinh hoạt GĐPT tại hải ngoại, làm sao giản dị hóa được các giờ Phật Pháp, tam dịch các bài Phật pháp ra Anh ngữ (cho lớp trẻ dễ tiếp thu).v.v. Mỗi người đều có những nhận xét, nhận định và quan niệm khác nhau. Thoạt đầu, bản tính của mỗi người được bộc lộ ngay và muốn được người khác biết được sự nhận định của chính mình. Với con người Phật Tử chúng ta, chúng ta còn phải cân nhắc, xét về nhân sinh quan, thế giới quan Phật giáo. Anh chỉ nhắc lại, và cũng như Bản Tin đã có đăng tải những bài kê . . . mỗi hơi thở, mỗi hành động, mỗi sự suy nghĩ, mỗi lời nói, câu văn viết để mọi người đọc đến đều có nhân và sẽ tạo quả cho mỗi sự việc, hành động và tư duy được hình thành.

Trả lời: Bản Tin xin ghi nhận những lời chỉ dạy quý báu của anh. Riêng về sách dạy cho GĐPT song ngữ Việt-Anh, em đã được chị Tâm Minh tặng quyển “Tài Liệu Tu Học ngành Oanh và Thiếu – BHD GĐPT Miền Tịnh Khiết 1998” rất hay và bổ ích. Hiện GĐPT em đang giảng dạy theo sách này, em xin giới thiệu với các Anh Chị Huynh Trưởng GĐPT.

- Chị Diệu Thiện – Tố Mỹ:

Cám ơn Dương Mỹ đã cho các ACE trong AHVN gân lại với nhau, trong cái tuần này, chúng mình đụng với danh xưng trong GĐPT. Cám ơn ACE trong AHVN đã bầu đúng “nhon quậy” lèo lái con thuyền Bản Tin rất tươi mát, thỉnh thoảng lại có tin tức giật gân trong mạng lưới “net” nữa.

- Chị Tâm Minh – Vương Thúy Nga

Mỹ ơi, đã nhận được Bản Tin – BT càng ngày càng khởi sắc, cám ơn bạn nhiều. Có bài nói về sự dùng chữ “Trưởng”, mình thích bài này nhất.

- Anh Vương Nghiêm:

Trưởng Kimmy mến. Thành thật mà nói cũng nhờ Bản Tin mà các ACE trong AHVN mới biết tôi mới từ Việt Nam qua, và liên lạc được, cám ơn tờ BT rất là nhiều, tôi cũng đã nhận được thơ của Thầy Chính Tiến và của anh Thực ở bên Úc và của anh Nguyễn Đình Nam. Một lần nữa xin chúc Trưởng vạn sự may mắn, nghe Tố Mỹ nói Trưởng mới “đi tu” mãi tận California mới về, Trưởng “đi tu” như vậy có ông xã đi theo không? Sao lại cả các con cùng “đi tu” chung hả? Tố Mỹ nói mà tôi không hiểu gì cả, nên phải hỏi lại Trưởng xem như thế nào. Hiện nay thì tôi rất bận. Tôi hứa thế nào tôi cũng sẽ viết vài bài “tham luận” cho BT một ngày rất gần. Chào thân ái, Nghiêm.

Trả lời:- Anh Nghiêm mến, A Di Đà Phật! Thiện thay! Thiện thay! Em “đi tu” mà cũng được anh nhắc nhở “chớ quên chồng con”. Số là ông xã em thường hát câu:

”Đi đâu cho tờ theo cùng
Đói no tờ chịu, lạnh lùng tờ cam
Ví dầu tinh có dở dang
Thì cho tờ gọi máy bay tờ về”

Nên em rủ cả nhà và một số em trong GĐPT đi tu chung cho vui. Bây giờ “tu” vui lắm, không giống như “Lan và

Điệp” khi xưa, “cầu đạo” mà không phải “cao đầu”, anh ạ. Sáng sớm chúng em được dậy lúc 5 giờ để leo lên núi ngắm cảnh mặt trời mọc, rồi mình tụng kinh cho núi rừng nghe trong lúc sương ban mai còn đọng trên cây cỏ. Cảnh và tình đẹp và dễ thương lắm. Chúng em chỉ tu có 5 ngày thôi, ăn chay năm đất (ngủ lều). Hai cháu nhỏ (10 & 12) thích lắm, đòi sang năm được đi tu nữa. Có một em thiếu nữ trong GDPT của em, thích quá nên đã xin đi tu thật. Anh chị nào muốn tu chung cho vui, em xin mời sang năm vào tháng 9- 2003, tại San Diego, California. BT đang chờ bài tham khảo của anh, mong rằng “một ngày rất gần” của anh không cùng nghĩa với “Một ngày xa cách, ba Thu sầu”- :-)

- Phúc Thiện – Trần Đính Hùng Chùa:

My nhon à, Tini ưa (Cao Bích Phượng) - Hai phi thuyền Langwang 1 & 2 ráp nối thì . . như anh Định nói : Diễn đàn thêm nhạc RAP cho sôi nổi, tươi mát ngay. Bà Chu But My nhon ơi! (Không phải “Chư Bụt”, đừng có mà . . ngã mạn !) Hùngchùa đã nhận được 3 số BT liên tiếp, số mới nhất là chú tiểu Duy Tuệ Thị Nghiệp. Không như Nguy an ủi . . đồng chí, Hùng chùa chỉ có một lời thốt là “Cám ơn Mynhon – WUÁ ĐÃ !!” Khi nhận

Tin Vui từ Úc

Bản Tin vừa được hai Anh Trần Hữu Định và Nguyễn Bá Lãng cho hay rằng ACE AHVN bên Úc vừa đón được một tà áo Lam tìm về mái nhà Lam:

**Chị Diệu Quỳnh – Lê thị Mai,
huynh-trưởng GDPT Giác Minh năm 1962.**

Chi đã tham gia phong trào PHẬT HÒA PHỐ ở chùa Quán Sứ Hà Nội cùng khoảng thời gian với Trưởng BÁCH, trưởng TUYẾN, trưởng VONG-GIANG (sáng tác bài Hồ Dô Ta đây bao lòng trai hăng hái..) chị Tuệ Tâm v.v. khi ấy chị Mai còn là đồng ái nhưng được mặc áo dài vì thân phụ chị không muốn chị mặc áo đầm. Cùng sinh hoạt với lứa tuổi các chị Hương, Lan, Ngọc, Sam. Năm 1956 chị sinh hoạt ở GDPT Giác Sanh(?) chùa Phước Hòa, đường Phan Đình Phùng. Chị Mai là đoàn trưởng đoàn Thiếu Nữ. Sau ngày 1-11-63 chị được cắt cử thành lập GDPT Giác Viên. Con trai và con gái của chị cũng là cựu Đoàn Trưởng Oanh Vũ Nam và Oanh Vũ Nữ GDPT Chánh Pháp ở Sydney, Australia. Toàn thể ACE AHVN khấp nới xin đón chào Chị Mai tìm về tổ ấm, mong chị sẽ tìm lại được các khuôn mặt thân thương của ngày xưa. Xin cảm ơn hai Anh Định và Lãng đã cho ACE chúng ta được nối vòng tay lớn.

được BT, Hùng rất có “CẢM GIÁC”, và lúc nào nó cũng MỚI TINH (dù đến chậm cả tháng) M có đồng cảm với Hùng chùa không? Cũng đang có ý định viết cho BT, chứng nào xong (hơi lâu!) sẽ gửi cho M. Mynhon nói Hùng là “gạch nối màu trắng” là sao? Sao không là màu lam, hay có thể sau này là màu nâu gỗ, theo anh Tông (nếu bị Nguy cắt đứt giây chuông!) M giải thích cho ông ngõ này hiểu nhé. Nhớ 2 wí dzí quâ trời đất !!! Thôi nhé, hẹn mail sau, Ngộ Ai (Hữu) các ni : -) Hùngchùa (Việt Nam)

- Giả nhời: Dear Mõ Chùa: Mùa trắng là màu của sự trong sạch, là dấu hiệu của hòa bình (như chim bồ câu trắng). Gạch nối màu trắng là nhịp cầu thông cảm giữa “hai miền mưa nắng” hải ngoại & quốc nội, một gạch nối bình đẳng, không thiên lệch, vô vị lợi ... ok chưa ? nếu chưa thì ráng . . quán chiếu .. cho thông!!!
Này, tớ đã cong lưng mà gửi BT qua nửa vòng trái đất thì đãng ấy liệu mà . thẳng bút viết, “Đừng bỏ BT một mình” nhé ! (Mynhon)

- Anh Trần Hữu Định (Australia):

Chúng tôi ở miệt dưới cũng rất muốn thành lập một Chi hội AHVN Úc Châu, nhưng chưa có duyên lành nên hãy còn trong vòng mộng tưởng, có dịp tôi sẽ gởi một vài tấm hình họp mặt của mấy bạn ở đây cho chi, cũng như gởi hình để cập nhật cho Kỷ Yếu, chi mở trang chót “Kỷ Yếu 2001” ra thấy tên của tôi – Trần Hữu Định và mấy bạn nữa như Vũ Trọng Khải, Nguyễn Bá Lãng. . còn để trống đấy phải không? Thật là thiếu sót và áy náy. Mỗi lần nhận được Bản Tin là trong lòng thấy ấm áp, như sống lại những ngày xa xưa cũ. Đọc xong, lại càng thấy mến phục những người có nhiệt tâm như Tâm Diệu, và lòng thêm khắc khoải vì không có tài cán gì để tiếp tay với các bạn, chỉ biết chúc mọi người ngày an lành, đêm an lành, sáu thời đều an lành, thân tâm an lạc.

Trả lời: Thưa anh, mỗi lần nhận được thư như thu anh, là một niềm an ủi ngọt ngào đối với cá nhân TD. Những lời chia sẻ chân tình của anh là một đóng góp cần thiết cho sức sống của Bản Tin.

Việc thành lập Chi hội Úc, TD nghĩ sẽ thành. Các Anh Chị gặp nhau định kỳ, vui chơi, nhắc kỷ niệm xưa, và sách tấn nhau tu tập vui quẩy. AHVN Úc đang có một tăng thân để gần gũi, nương tựa, đem nụ cười đến cho nhau, chia sẻ vui buồn. Minh có cốt tủy rồi thì hình thức chỉ tô điểm thêm thôi. Rất mong nhận được hình sum họp của các A/C, để mọi người được thấy ACE từ bên trời Úc, xin nhớ gửi hình bồ túc để Kỷ Yếu lần tới được đầy đủ hơn. Thân mến, Tâm Diệu

Đáp Lời Tham Khảo Về Danh Xưng Trong GĐPT

Kính gửi các anh chị Huynh Trưởng cùng các bạn áo Lam.



Đọc bài Tâm Tình người Huynh Trưởng của anh Nguyễn Đình Nam, tôi thấy bồi hồi xúc động, nên vội lấy giấy ra ghi ngay những cảm nghĩ của mình, những giòng tư tưởng đang dồn dập trong trí óc. Từ hồi nào đến giờ, tôi chưa hề dám viết bài đưa lên Bản Tin vì tự biết văn chương rất kém, nhưng thấy ở cuối bài, anh Nam muốn biết ý kiến mọi người, dù tôi chỉ là vào hạng vai vế một người em trong GĐPT, tiếng “em” thân thiện khi xưa vọng về trong tôi, nên tôi đã can đảm viết lá thư này. Dù cho thời gian đã trải qua mấy chục năm rồi, từ ngày tôi lìa xa mái chùa, cách xa GĐPT, nhưng trong tôi vẫn còn sống mãi tình cảm thắm thiết mỗi khi nghĩ đến những anh chị em áo lam.

Tôi gia nhập GĐPT Giác Minh đúng thời gian anh Nam làm Liên Đoàn Trưởng, nên vóc dáng của anh, cách cư xử hiền từ vị tha của anh, tôi vẫn còn nhớ y nguyên mỗi khi hình dung lại từng buổi sinh hoạt mỗi chiều Chủ Nhật nơi ngôi chùa Giác Minh thân thương. Cái đêm văn nghệ tại rạp Thống Nhất là buổi văn nghệ duy nhất của GĐPT Giác Minh tôi được may mắn tham gia. Anh Nam vô tình đã làm sống lại nỗi tôi biết bao kỷ niệm thời làm Thiếu Nữ. Sau những buổi học tại trường, chúng tôi tụ tập tại đoàn quán để tập dượt màn vũ Duyên Quê, tôi còn nhớ người hướng dẫn màn vũ này là Dung, thật là vất vả vì hết đoàn sinh này hờn dỗi thì tới Dung làm mặt giận vì “vũ sinh” làm không đúng ý. Đến khi chị Đoàn trưởng (chị Nguyễn Thị Tâm) nản quá, muốn khóc, thì tất cả, không ai bảo ai, vội ra tập lại từ đầu. Giữa chúng tôi, đoàn sinh – đoàn trưởng đã có một chữ Tình thật sâu đậm, đến mức độ có thể vì không muốn làm buồn lòng nhau mà sẵn sàng quên hết giận hờn cá nhân, vì đã xem nhau như chi em rồi.

Tôi đồng ý với anh Nam, GĐPT là một đoàn thể khác biệt hẳn những tổ chức khác vì mang một sắc thái khác, một ý nghĩa khác, và có tính cách một gia-dinh, quy tụ những người con cùng chung tín ngưỡng, có lòng thương mến nhau, thực hiện hạnh nguyện từ bi của đấng Cha chung là Đức Phật. Nhưng đã là một tổ-chức, dĩ nhiên cần có những người hướng dẫn, do đó cần có những chức vụ như Huynh trưởng, những tiếng xưng hô Anh, Chị, Em thấy thân thiết làm sao, và trùm mền làm sao, cho nên dù tuổi đời đã cao, nhưng tiếng xưng hô của tình thân đó, nếu được duy trì thì quý biết chừng nào!

Từ khi ra nước ngoài sinh sống, tôi định cư ở một nơi ít có sinh hoạt GĐPT, nên không theo dõi nhiều, đến khi nhận Bản Tin thì đã có sự thay đổi về danh xưng rồi. Tuy nhiên, theo tôi nghĩ, nếu chỉ dùng chữ Trưởng trên giấy tờ để chỉ định chức vụ một huynh trưởng thì tình cảm chắc cũng không bị mai một nhiều đâu, nếu như các thành viên vẫn tiếp tục xưng hô với nhau bằng những danh từ Anh, Chị, Em.

Riêng tôi, tôi xin thú thật là vì chưa được có cơ duyên học qua một lớp huấn luyện Huynh Trưởng bao giờ nên rất ngại ngùng nếu bị kêu là “Trưởng”. Tôi chỉ là một cựu đoàn sinh Thiếu Nữ, xin cứ được gọi là “Chị” như “Trưởng” Mỹ thường gọi tôi, và nếu có dịp hội ngộ cùng các anh chị huynh-trưởng cũ như chị Cảnh, chị Tâm, anh Khôn, anh Thảo, anh Thi . . . thì xin được các anh, các chị, gọi lại một tiếng “em”, để em được sống lại cái thời xa xưa ấy, sống lại cái tình áo lam không bao giờ thay đổi theo thời gian, năm tháng.

Diệu Hảo- Trần Mộng Hương
Canada ngày 4-10-2002

Đáp lời tham khảo

Chữ TRƯỞNG

Anh Nguyễn này . . . rộn tung !
 Ngôn ngữ Việt như . . . rừng
 "You – Me" vậy mà tiên
 Khởi bát bê lung tung !!

Gặp chị trưởng bảy mươi
 Em nhỏ chỉ dám cười
 "Dạ thưa em chào Trưởng"
 ("Chị " gì, bà nội tui !!)

Ngôn ngữ Việt mênh mông
 Học hoài vẫn chưa thông
 Nó theo thời đại sống
 Khác từng miền núi sông

Nếu ở cùng . . . cần ngõ
 Nghe mãi lời ngu ngơ
 Xưng hô rồi cũng lạ
 Phải trách ai bây giờ ???!

Diệu Thảo
Cali 10/2002



Văn Vương

Thôngơi ! Thông ở chốn nào
Nghe chặng núc nở nghẹn ngào nơi đây
Mây mù giăng phủ chiều nay
Con đường tiên mẹ hàng cây u sầu
Chẳng còn thơ mẹ nữa đâu
Hoa rừng lặng lẽ cúi đầu tiên đưa
Tao đàn cung diệu năm xưa
Lời thơ giọng hát năm xưa gọi về
Bước chân ai bước não nè
Lá khua lay động lê thê diệu buồn
Mẹ đi bao nỗi vấn vương
Rừng xưa cảnh cũ tiếc thương Mẹ già.

Diệu Thiện – Tố Mĩ

Còn Đầy Mùi Nhớ

(Hương về con lũ lụt thảm khốc miền Trung)

Cơm chiều nay vắng bóng Cha
 Mẹ tôi nhỏ lệ chan hòa với cơm
 Điếng lòng biết nói gì hơn
 Cầu Trời khấn Phật ban ơn Cha về
 Mỗi mòn theo bóng chiều quê
 Bếp không chút lửa bốn bề lạnh tanh
 Bão trời dạt mái lều tranh
 Bão đời Mẹ đứt đoạn thành phân ly
 Tin biển về tối là khi
 Cha không còn nữa thuyền bè nát tan
 Khổ đau lẵn với diêu tàn
 Trắng trong mỗi chiếc khăn tang trên đầu
 Mẹ hiền quy giữa đêm thâu
 Và tôi như thể chiếc cầu gãy đôi
 Xót thương cho biển kia rồi
 Còn đây một nửa Mẹ ngồi dưới khuya!

Hoàng Oanh

Lễ lược trong Gia Đình Phật Tử

TẬP THỂ MỪNG SINH NHẬT THÀNH VIÊN

Phúc An

Sinh hoạt tập thể mỗi ngày mỗi trẻ, mỗi mới, đem lại nhiều hấp dẫn cho các thành viên tham gia. Tỷ dụ Đoàn A Dật Đa là sinh hoạt của nhiều lớp người già cõi, như các Bác Tân Hy Nguyễn Hữu Hy, Nhuận Pháp Tôn Thất Liệu đã ngoài 70 tuổi, trung niên có, như các Trưởng Thiện Linh Đặng Văn Nữ, Chơn Thật Đặng Xuân Hòa. Mỗi ngày Sóc, ngày Vọng (Rằm, Mùng Một) tụ hội tại Chùa, lên Báu điện làm Lễ Sám Hối, rồi xuống Giảng đường nghe Thầy Cố vấn Giáo Hạnh thuyết giảng Giáo Lý, và 30 phút sau cùng của mỗi buổi họp là sinh hoạt đoàn.

A Dật Đa quy tụ các anh chị em trước đây từng sinh hoạt Gia Đình Phật Tử, ở đủ mọi ngành, Oanh Vũ có, Thiếu Nữ có, Thanh nữ có, dĩ nhiên không thể thiếu Thiếu Nam, Thanh Nam, nay đã có cháu nội, cháu ngoại rồi, nhưng vẫn thích, vẫn nhớ màu áo thân thương như thơ Nghi Yên :

Ao em đẹp quá một màu Lam

Giản dị trang nghiêm giữa chợ đời ...

Nên đã trở về mái chùa xưa, cùng nhau Sám hối, cùng nhau nghe giảng giáo lý, cùng nhau làm việc xã hội, và cùng nhau mừng Sinh nhật của nhau, một tập tục mới, một Lễ lược mới, trong sinh hoạt Gia Đình Lam thời hiện đại. Ai có ngày sinh giữa khoảng 2 kỳ họp, (tỷ dụ từ 1 tới 15 tháng 8), được Tập thể thiết kế ba (3) chiếc Thiệp mừng sinh nhật có tên riêng, và được chuyền tay nhau ở ba dãy bàn, để mỗi người viết vào đáy lời chúc mừng. Như đã nói ở trên, 30 phút sinh hoạt đoàn bắt đầu, Anh thư ký nói, kỳ họp này có những Anh chị em sau đây có ngày sinh nhật trong nửa tháng tới, bắt đầu là Chị Diệu Đức Vũ Thị Đa, Xin mời Bác Nhuận Pháp thay mặt đoàn trao quà cho chị Diệu Đức. Sau đó chị Diệu Đức đọc trên 3 tấm thiệp những lời chúc mừng ... vui có, chân thành có, dí dỏm có. Mỗi kỳ họp, lại được dự một kỳ sinh nhật của nhiều người, vui thật vui, mỗi buổi có một sắc thái riêng, một ấn tượng riêng, không buổi nào giống buổi nào, có lần tới những ba vị còn độc thân, đó là Bác Tân Hy, Chị Hanh Nhã Chu Thị Thanh, và Chị 'gì gì đó' (xin thứ lỗi, vì tuổi già hay quên),... sau khi nhận quà rồi, thì có tiếng Tuệ Lê Xuân Kiều vang lên : - Và chúc sao cho không còn ai độc thân nữa!" Mọi người được dịp cười ô ! Và Bác Tân Hy cười và tự cười mình : "Xin cảm ơn lời chúc, chắc chắn tôi sẽ có người bạn 'sáu tấm' khi mãn đời mà." Ai cũng biết,

Trưởng Thiện Linh Đặng Văn Nữ là Đoàn Trưởng Đoàn A Dật Đa, tới ngày sinh nhật mình, nói :

"Thật cảm động, gần sáu mươi tuổi, mình chưa lần nào làm Sinh Nhật, nay được tập thể mừng sinh nhật, xin cảm ơn". Và Nữ xin tự đọc các lời chúc trên các thiệp này ... Trưởng Nữ đọc nhiều lời chúc, đến một lời: 'Sinh hật này, chúc "Trưởng không nhà" .. Ký tên Diệu Nhân La Dĩ Hồng. Nữ cười mà mọi người cũng cười, vì ai cũng biết bà xã muốn nhắc ông xã, chạy xe đò Sài Gòn – Đà Lạt, không chuyến nào nghỉ thì làm sao ở nhà trong ngày sinh nhật mình, vợ con có làm thì cũng phải chờ. Chị Diệu Oanh Đỗ Kim Oanh cũng được dự một buổi sinh nhật như vậy, rất thích thú với không khí 'gia đình Lam Vĩnh Nghiêm' không ở đâu có.

QUÀ SINH NHẬT, MỘT BÀI HỌC GIÁO DỤC

Tới ngày sinh nhật của mình, Phúc An không dự được, hôm sau Bác Tân Hy đến chơi hỏi thăm xem có việc gì mà không về chùa, được biết không có gì mới an tâm và trao cho 3 tấm Thiệp cùng một hộp quà, gói xanh đỏ có nơ rất đẹp, bắc bão Anh chị em nhặt trao lại, và dù mở quà ra xem là gì ? có suy xuyến không ? kéo tôi mang tiếng ! Mở hết lớp giấy tới lớp hộp, lôi ra là một đôi vớ màu Lam, loại lụa rất măc tiền.

-A ! Một bài học giáo dục, Phúc An la lên với Bác Tân Hy, và cười. Thầm khen là các Chị trong Ban Huynh Trưởng thật tế nhị khi tặng món quà này, thay vì là cuốn sách hay cuốn băng 'cát sét' về Phật pháp nào đó như mọi người ... vì ... Nghỉ lại thật tự ngượng, vâng, trang phục của Phúc An thì cũng không có gì lả lẩm, không mới, cũng không cũ lẩm, không ủi bao giờ vì vải bây giờ tốt không nhăn nhúm quá đáng, cũng mang giầy 'tây' như ai, nhưng không bao giờ mang 'vớ' – bít tất. Nay được tặng, tự ngượng, vì chắc là mỗi lần quỳ trên Chánh điện Lễ Phật, chắc là các người ở hàng sau bị 'ngứa con mắt bên phải, đỏ con mắt bên trái' khi phải nhìn đôi thấy đôi bàn chân trần của chàng ta đen thui lui giữa các đôi tất lịch sự của các Huynh Trưởng nam khác.

Từ ngày nhận được quà sinh nhật trên, dĩ nhiên mỗi lần đi họp, 'anh chàng huynh trưởng kia' phải cẩn thận mang 'vớ' và chăm chỉ giặt luôn, vì chỉ một lần đi Lễ là lòng vớ đã đen rồi.

Ao anh đẹp quá một màu Lam

Trang nghiêm giản dị mà đủ bộ ...

(My-nhon xin thêm :

"Vớ anh đẹp quá một màu Lam
Chân anh mang vớ, thấy mà ham." :-))

LATMA

Diễm-Âu

(Trích Bút Ký ‘Buổi Sáng, Diễm-Tâm Cùng Lạt-Ma’)

(Tiếp theo)

Buổi tối trở về phòng trọ ven biển, tôi nầm nhẩn nha đọc quyển *Tử-Thư* của Evans-Wentz bên cạnh chồng và chỉ chừng chưa đầy một chục trang sau đó, tôi đã cảm thấy một nỗi thất vọng tràn dâng. Chưng hửng! Chiếc gối lông ngỗng mà tôi hằng ao ước và mơ tưởng sao không giống một chiếc gối lông ngỗng chút nào, nó nặng nề, trì trì như một tảng đá. Tôi không thể phủ nhận công trình đồ sộ cũng như hông thể phủ nhận sự dốc tâm dốc lòng của giáo sư Evans-Wentz, nhưng phải vất vả lắm, tôi mới có thể *bắt ý* và *đoán mù mờ* được về những điều ông đã nhuận dịch. Văn phong của ông là văn phong của *thời đại... của ông*, nó cứng ngắc, thuần lý, thấm nhuần rất nhiều tư tưởng bác học và triết học Tây Phương, kể cả thần-học (theology). Dùng văn phong đó một cách cứng ngắc để giảng dịch về Phật pháp và về những điều rất trùu tượng không hiện diện trong ngôn ngữ bình thường hằng ngày, thật là một việc làm khó khăn cùng tốt. Tôi gấp sách lại, còn nhớ rõ cảm giác hụt hẫng và chán nản như chiếc lưới mỏng giăng quanh quấn lấy người mình. Cảm giác tựa tựa giống hai con mắt đang chau mày nhìn vào hai con mắt khác của mình (cũng đang chau mày) trong gương! Tự hỏi, rồi tự trả lời. Sao mình lại tệ đến mức này, sao chẳng thể nào thật sự nắm bắt được cái gì hết cả? Sáng ra, tôi nói với chồng tôi, đây là một quyển kinh đọc bên linh sàng người chết, tả cho họ biết họ sẽ thấy những gì sau khi chết, lại có đầy đủ từng chi tiết hướng dẫn hương linh người chết phải làm gì, nghĩ gì, hành động như thế nào trong 49 ngày sau khi chết. Đại khái là như vậy, nhưng đọc nhức đầu lắm, hết vị Thần này hiện ra đến vị Thần kia hiện đến, càng đọc càng thấy rối mù, chẳng thể ghi nhớ lại được gì trong đâu hết! Chồng tôi... xoa đầu tôi, anh có thói quen nựng vợ lạ lùng như thế, rồi anh bảo đùa với tôi là, mai mốt khi nào cung *lớn lên* thêm chút nữa thì đến lúc đó cung sẽ hiểu được nhiều hơn.

Năm đó, tôi đúng ba mươi tuổi, không *lớn rồi* thì là gì? Đợi *lớn lên* thêm nữa thì biết đợi đến bao giờ, đợi đến... già ư? Người trẻ thường chẳng bao giờ quan tâm đến cái chết. Đó là đề tài muôn thuở của người già khi người già đến tuổi biết rằng cái chết sẽ là chiếc trạm ngưng nghỉ cuối cùng trong đời mình, nơi bao vạn ức người trước đã đi qua, và bao vạn ức người sau sẽ phải tìm đến. Tôi bắt đầu đặt câu hỏi về cái trạm xe cuối cùng đó cũng vào khoảng năm lén tám lén chín tuổi, khi ngồi bên thềm nhà xem Bà tôi làm lễ hoá vàng, tụng kinh hoá độ. Câu hỏi không phải ‘chết là gì’, cũng không phải ‘chết sẽ ra sao.’ Không triết lý sâu xa, hiện thực, hay... không hiện thực! Câu hỏi của một đứa bé còn, khi ấy, chỉ đơn giản là... không biết mình sẽ *nhớ đến ai nhiều nhất, nhớ đến cái gì nhiều nhất* khi mình chết, bỏ lại sau lưng không biết bao nhiêu là kỷ niệm tươi hồng, búp bê, sách truyện, bố mẹ, bà ngoại, em trai, cô giáo, chiếc gối mềm chưa từng một ngày xa rời, những hạt mưa lắn t椀 như hạt ngọc... Mấy câu hỏi buồn cười ấy, vậy mà, hoá ra, cuối cùng, lại là những câu nên hỏi! Điều này, mấy chục năm sau, tôi mới thấu hiểu được, mù mờ như sương nhàn nhẹ khi tôi bắt đầu đọc sách dịch *Tử-Thư* lần đầu. Và cứ dần dần sáng lên ánh trời quang đãng trong những lần nghiên ngâm *Tử-Thư* sau này qua tay những người dịch khác, sau ông Evans-Wentz. Tôi hiểu ra được rằng chính những gì mình *nghĩ* đến, *nhớ* đến, *ước ao* đến trong *trạng thái giao chuyển sau khi chết*, những *cảm giác* đó, những *hình tượng* đó, những *mong tưởng* đó sẽ chính là chiếc bè đưa tôi qua sông, đến bến. Mà bến sông, trong hay đục, thấp hay cao, an lành hay sóng gió, cũng tùy thuộc rất nhiều vào đó, vào những cảm giác, những hình tượng, những mong tưởng dùng làm chiếc bè đưa tôi ra đi khỏi cuộc đời này. Những điều vừa kể trên, tưởng rất đơn sơ mà thật ra là thăm thẳm sâu không trông thấy đáy, trân châu ngọc quý cũng chẳng thể sánh bằng, như một mảnh ván gỗ già nua bỗng biến thành chiếc phao cứu người trên biển cả. Tôi sẽ viết thêm sau về những điều này trong những chương sắp tới, những khám phá lẽ dĩ nhiên không phải của tôi, về cái cõi sáng *không thể nghĩ bàn* của *giai đoạn giao chuyển sau khi chết*.

Rồi phòng trọ ven biển, tôi đem bàn dịch quyển *Tử-Thư* của ông Evans-Wentz về nhà, cất lên kệ, lâu lâu vẫn nhớ đến nó, nhưng chẳng bao giờ có can đảm đọc lại một cách nghiêm chỉnh cho tới nỗi tôi chốn. Một đôi khi, tôi lấy nó xuống, ngồi ngắm nghiá cái bìa màu đen tuyền có vẽ hình một ngọn lửa cháy đỏ rực, lật lật vài trang ra xem, nhìn chữ mà như không thấy chữ, mân mê, ngắm nghĩ một hồi rồi lại cất nó trở lại lên trên kệ.

Khoảng thời gian ấy, con trai đầu lòng của chúng tôi sắp sửa tròn hai tuổi. Chúng tôi rời căn nhà nhiều bóng tối hơn ánh sáng ở Irvine, dọn đến một căn nhà mới rất xinh xắn lưng đồi Laguna Niguel, gần vịnh Dana thuộc phía Nam Cali. Hoàn toàn khác hẳn! Căn nhà mới là một cõi sáng mènh mông! Ánh nắng hồng và tươi rói luôn tràn vào những khung cửa kính lớn, từ sờm tinh mơ cho đến ráng chiều, không ngưng một phút. Lâu lâu chúng tôi có muốn đi... trốn nắng một chút cũng chẳng thể được -- chẳng biết trốn vào đâu được trong căn nhà đó! Đó là một *căn-nhà-mặt-trời*! Sau nhà là một triền đồi thoai thoả, m่อน xanh. Mùa xuân hoa vàng mọc tràn lan nhiều như ... bướm bướm, từng đàn từng đàn hớn hở đuổi bắt nhau trên mảng đồi non! Tôi nghỉ làm ở nhà từ ngày mang thai con đầu lòng, chưa bao giờ ở trong một căn nhà đem đến cho tôi nhiều niềm vui mới toanh, nhẹ nhàng như thế. Hằng ngày, tôi lái xe xuống vịnh, dẫn con đi dạo bộ hoặc cho con chơi cát, hai mẹ con cũng vẫn thường hay ném bánh vụn cho chim hải âu ăn. Cuối tuần, ba bố mẹ con dẫn nhau ra vịnh, ngồi ngắm những cánh thuyền buồm thong thả gióng xa, những cánh buồm nõn nà như có phết kem trắng mịn, luôt êm trên mặt nước với phong thái ung dung tự tại của một kẻ nhàn cư

Đằng sau giải biển lấp lánh ánh hồng, an bình và trãi rộng, *những rặng núi ở Tây-Tạng* cứ mờ nhạt dần đi. Cả quyển *Tử-Thư* trong tôi cũng thế! Mọi thứ nằm yên, thụ động, ngái ngủ, giống như một đứa bé say ngủ ngà trên bờ vai của bố nó hằng đêm ...

3.

Bỏ rơi Evans-Wentz, tôi bắt đầu đọc sách dịch của Nguyên Phong, quyển đầu tiên mang tựa *Đường Mây Qua Xứ Tuyết*, một loại tự truyện của một vị Lạt-Ma Tây Tạng tên Govinda. Đến nay, tôi không còn nhớ được hầu hết tất cả những gì đã đọc được trong quyển sách đó, chỉ duy có một khung cảnh là không sao quên được. Đó là cảnh Lạt-Ma Govinda miêu tả gia đình ông tung bừng nôn nức chuẩn bị cho ông lên đường đi xuất gia làm một Lạt-Ma tí hon... Gia đình ông là một gia đình khá giả, thuộc階級thượng lưu, kể hầu người hạ thấp nập ra vào lo sấp đặt cho những nghi lễ cần thiết trong dịp tiễn ông đi tu. Những buổi tiệc thiết đãi họ hàng, làng xóm, những lời chúc tụng, những túi xách hành trang, bà mẹ ông trong bộ áo màu sắc tươi vui đẹp mắt nhất, nữ trang lịch lâm nhất, tất cả những gì quý nhất, sáng nhất, trang trọng nhất, người ta mang ra mặc vào trên người trong dịp ấy. Tôi chỉ nhớ rõ cảm giác *quen thuộc một cách... bất thường* (!) khi đọc về cảnh này, như đã từng được chứng kiến, từng được tham dự rất nhiều lần. Người Tây-Tạng tổ chức lễ xuất gia cho người thân trong gia đình như tổ chức một... lễ cưới, đó là dịp hoan hỉ nhất, mãn nguyện nhất, được nhiều lời chúc phúc nhất. Theo tục lệ cổ truyền, họ có thể không cả mặc quần áo đẹp trong ngày lễ cưới, nhưng khi dự lễ xuất gia, khi đến thăm thầy, thăm chùa trong những ngày lễ lớn, họ sẽ mặc lên người những gì lành lặn nhất, đẹp đẽ quý giá nhất, như thể niềm tôn quý của họ đối với cái đẹp của Phật pháp không những được ủ, tẩm từ bên trong, mà còn toát cả ra đến bên ngoài.

Quyển sách dịch thứ nhì của Nguyên Phong mà tôi đọc mang tên *Hoa Sen Trên Tuyết*. Nội dung của sách viết về cuộc hành trình đi tìm chân lý cuộc đời của một vị bác sĩ y khoa Hoa Kỳ. Cuộc hành trình ấy đã dẫn dắt ông ta đến tận thành phố Dharamsala, Ấn Độ -- thủ đô tị nạn của người Tây-Tạng và là hiện nơi cư ngụ của Đức Đạt-Lai Lạt-Ma. Thế giới bắt đầu chú ý đến Đức Đạt-Lai Lạt-Ma rất nhiều kể từ khi Ngài được trao giải Nobel Hòa-Bình vào năm 1989. Tôi đọc sách dịch của Nguyên Phong, đọc tập hồi ký *Tự Do Trong Lưu Đày* của Đức Đạt-Lai Lạt-Ma, đọc thêm nhiều tài liệu báo chí Anh-ngữ tường thuật những hoạt động của Ngài. Bỗng một hôm, như người tỉnh ngủ, tôi bật kêu lên:

- *Lạt-Ma! La-ma là... Lạt-Ma!*

Ngay khoảnh khắc ấy, tôi tỉnh ngủ... *thật!* Tôi thấy mình bao năm nay sao ngờ nghét quá! Y như người vừa tỉnh khòi buà mê, bước ra khỏi đêm tối, thấy mọi thứ rõ mồn một như ban ngày.

'*Lama*' là tiếng nguyên thủy của người Tây-Tạng để gọi một nhà sư, một vị thày, người hướng dẫn mình về Phật Pháp. Sách báo Anh-ngữ dùng lại nguyên âm từ ngữ đó. '*Lama*', giống như là '*the Dalai Lama*', tức '*Đức Đạt-Lai Lạt-Ma*'. Chỉ có người Việt bắt chước người Trung Hoa dịch âm '*Lama*' ra thành '*Lạt-Ma*', và tôi, cái đứa bé mơ mộng, ngớ ngẩn năm lên tám tuổi, mới chỉ nhận biết ra được điều này sau hơn mấy chục năm... mơ ngủ mà thôi!

(còn tiếp)

THÀNH THẬT CHÚC MỪNG



Nhận được hồng thiệp báo tin A/C Trưởng Tuệ Linh – Nguyễn Công Sản
Sẽ làm lễ Vu Quy cho

Ái Nữ Nguyễn Nghiêm Uyên Trang đẹp duyên cùng Cậu Ngô Quang Tú
Hôn lễ sẽ cử hành vào ngày 14 tháng 12 năm 2002 tại miền Nam California.

Toàn thể Anh Chị Em xin chung vui cùng Anh Chị Tuệ Linh
và xin chúc Quang Tú & Uyên Trang trọn đời hạnh phúc,
hiểu nhau và thương yêu nhau mãi mãi.

ÁI HỮU GĐPT VĨNH NGHIÊM

BẢN TIN

Ái Hữu Vĩnh Nghiêm
9909 Waterview Road
Raleigh, NC 27615



Phúc Trung HUỲNH ÁI TÔNG
5913 Colebrooke Lane
Louisville, KY 40219

ỦNG HỘ BẢN TIN

BẢN TIN xin cảm ơn các Anh Chị
Đã góp phần chi phí

Anh Tâm Hạnh – Trần Văn Tiềm	\$20.00
Chị Tâm Chánh - Phạm t. Hoài Chân	\$20.00
Chị Đặng Kim Đoan – Kansas	\$30.00